

Що сьогодні святкуємо?

Не треба святкувати – кажуть деякі, це просто день пам'яті, могло б усе закінчитись абсолютно не так, було страшно, дуже страшно. І досі нічого не закінчилось – додають інші. Але я з ними не згодна.

День пам'яті має бути в день пам'яті. А в сьогоднішній день рік тому на Майдан вийшли романтики і мрійники, розуміючи всю безперспективність своїх дій, бачачи стіну, що не чує, яку криками не повалити – вийшли, бо були романтиками і мрійниками.

Спочатку якесь радісне піднесення – всі ці картинки, ящикок для обміну книжками, пару наметів, невеличка сцена, нас просять зробити якісь читання – ми робимо, хтось приходить з дітьми, ми говоримо зі сцени Майдану, але це не справжнє все, іграшкове, ми згадуємо свою революцію, ми не віримо в успіх, і ці листівочки кольорові "як не розчаруватись після Майдану" – ми справді думали, що це закінчиться за пару тижнів і без результату, або з мінімальним. У мене вдома жили студенти, я не пам'ятаю, як їх було звати, після першого грудня я їх не шукала якось, не знаю, що з ними сталося. Я їх підбрала на Майдані, бо вони мерзли, а я живу недалеко від центру.

Але уже тоді було ясно всякому, хто думав: ми стоїмо не проти отого з унітазом, а проти Росії. Тільки тоді ще ніхто не знав, яка вона дика, тупа і страшна, яка в неї сила, і що вона готова бити нас, душити нас. Ми не вірили, ми розіміли в тих роках, коли ніхто нас не зачіпав, дозволяючи гратись у своїй пісочниці. Ми не розуміли, що це лінх дуже великого ведмеда, який точно знає, що в будь-який час може задушити цю Україну, коли захочеться її з'їсти.

І от вона почала бійку – несподіваний перший удар, і одразу в кров, а далі – або тікай, або бийся.

А потім – вся нереальність Михайлівської площі, свічки. Досі не розумію, нащо там роздавали свічки, ніби було якесь передчуття ще тоді, що нічим іншим, як поминальними свічками, це не закінчиться. На картонці нашкрябано – "Правий сектор", і там з десятків людей муштрується – це так починалась справжня наша українська армія. Ота, що зараз в Донецьку.

І потім, в неділю, Банкова – по цих ганочках мої діти лазити любили, як в садок йшли, і машинки возили. Ці

ганочки в мене досі вважалися для дітей, а тут люди на них ховаються, поранені на них тікають. Цього не буває. Мій чоловік там, я бачу це по "маячку", він не бере слухавки, і що мені робити?

А потім з нами почались перетворення – ми всі переживали якийсь момент і переставали боятись. Я раз пройшла крізь щільні лави беркуту, коли вони йшли на штурм – бо мені треба було забрати дітей. До того я їх боялась, а після того – вже ні. Все ламалося, світ ставав іншим, і треба було вчитись у ньому жити.

Дехто назавжди лишився на Майдані, він досі там, і, здається, проживе там життя, але більшість ні.

І сьогодні – насправді свято.

Не тільки для тих хто чай розносив, чи ходив зі щитом або в касці (в мене така біленька з логотипом недружньої Майдану організації), чи грузив сміття щовечора в машину, і пакети рвалися. Сьогодні свято для всіх-всіх, хто брав у Революції участь. Надсилав гроші. Писав про це для іноземців (мій далекий брат, американський лікар, написав про наш майдан для американської газети, взявши інформацію і фото з моїх постів у фейсбуку). Розносив листівки по далеких районах. Носив стрічку на одязі, коли в місті ганяли дикі тітушки. Та навіть просто дивився стріми, бо тоді бо він формував попит на стріми, і вони існували, дякуючи тим, хто їх дивився, люди відчували, що це потрібно, бачачи, скільки в них глядачів.

І ніяк не применшуючи пам'ять тих, хто поліг, я думаю – вони були б раді, побачивши нашу радість, вони б самі прийшли на це свято.

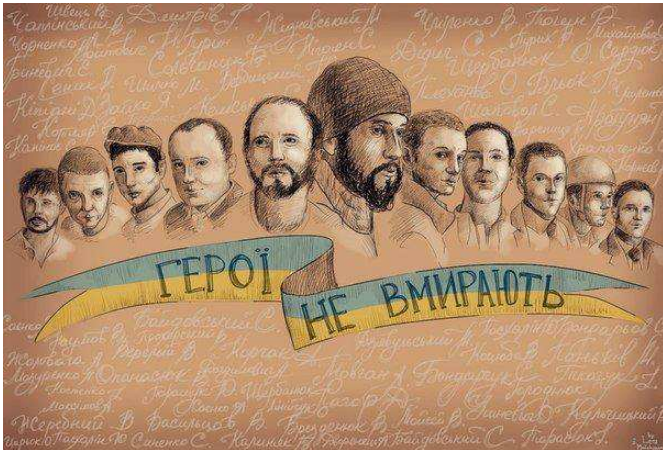
Олена Захарченко

«Тітушку» призначили в.о голови Ужгорода.

Своєрідно відмітила річницю Євромайдану ужгородська міська рада, абсолютною більшістю голосів депутати обрали экс-регіонала Андрієва в.о. голови міста Ужгорода.

Богдан Андрійв керував тітушками під час протистояння під стінами Закарпатської ОДА після перших розстрілів на київському Майдані.

Гей, пливе кача по Тисині,
Пливе кача по Тисині.
Мамко ж моя, не лай мені,
Мамко ж моя, не лай мені.

Гей, залаєш ми в злу годину,
Залаєш ми в злу годину.
Сам не знаю де погину,
Сам не знаю де погину.

Гей, погину я в чужім краю,
Погину я в чужім краю.
Хто ж ми буде брати яму?
Хто ж ми буде брати яму?

Гей, виберут ми чужі люди,
Виберут ми чужі люди.
Ци не жаль ти, мамко, буде?
Ци не жаль ти, мамко, буде?

Гей, якби ж мені, синку, не жаль?
Якби ж мені, синку, не жаль?
Ти ж на моїм серцю лежав,
Ти ж на моїм серцю лежав.

Гей, пливе кача по Тисині,
Пливе кача в по Тисині.

АНОНС

7 грудня в м. Ужгороді відбудеться
форум «Світлих людей».

СЦД «Ювентус», реєстрація о 11-30

На Східному фронті

Російська Федерація поновила обстріли української території. Про це на традиційному брифінгу в п'ятницю розповів речник Інформаційно-аналітичного центру РНБО Андрій Лисенко.

"Минулої доби вперше з моменту укладення "мінських домовленостей" зафіксовано поновлення обстрілів української території з боку Російської Федерації". - сказав Лисенко.

"Ведення артилерійського вогню з території РФ помітили на напрямку населений пункт Маноцький (РФ) - Камишне (Україна) в районі одного з прикордонних постів Луганського загону", - додав він.

За словами Лисенка, значно посилюлися обстріли на Маріупольському напрямку

"Тут бойовики в районі населених пунктів Нова Ласпа, Старогнатівка. Миколаївка та Новотроїцьке неодноразово обстрілювали наші опорні пункти з реактивних установок "Град", - сказав він.

"В самому Маріуполі під час проходження нашої автоколонни на узбіччі автодороги стався вибух. За попередніми даними спрацював радіокерований вибуховий пристрій. Поранено двох військовослужбовців. Відкрито кримінальне провадження за статтею Кримінального кодексу "терористичний акт", - зазначив Лисенко.

